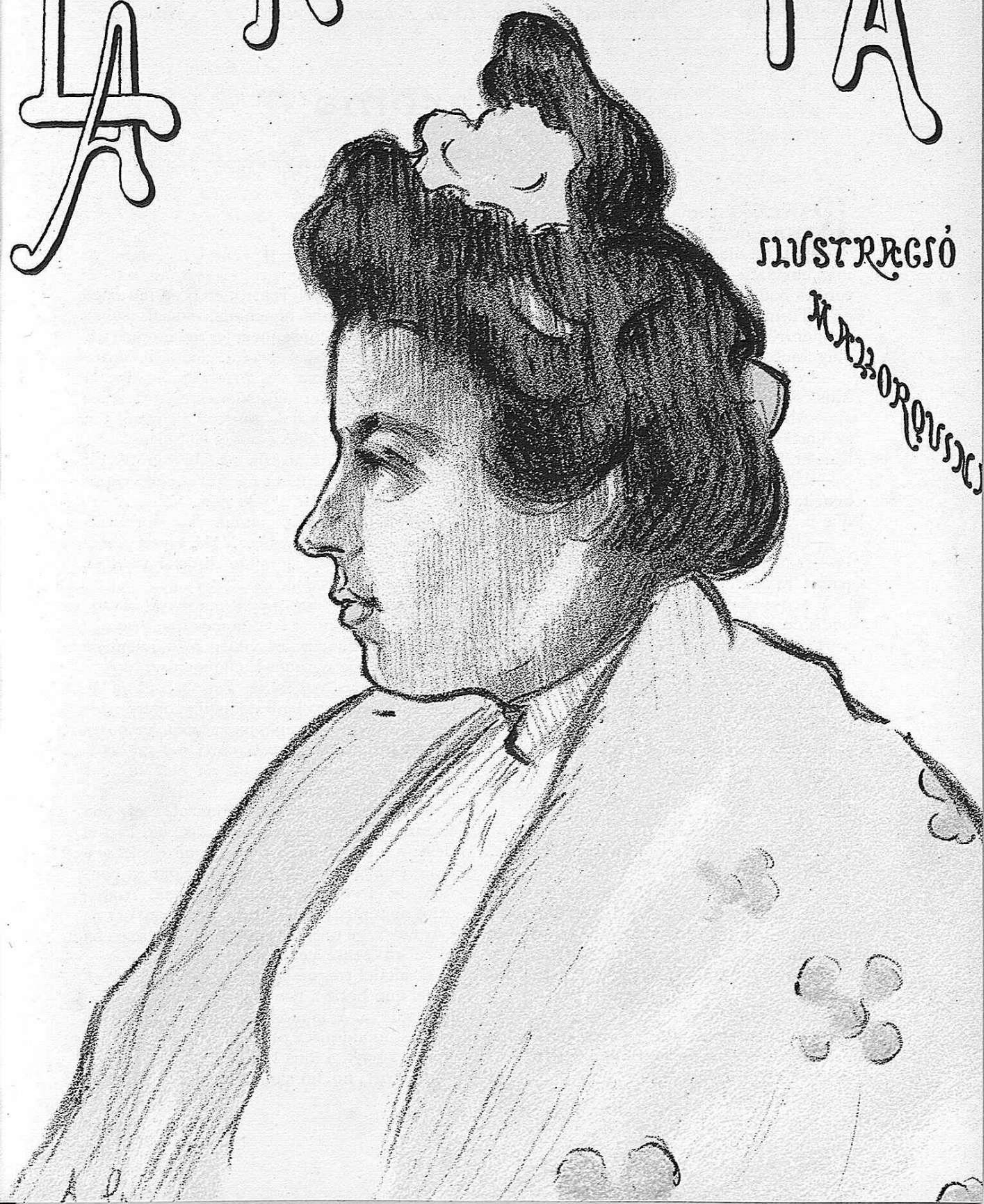

LA ROQUETA

ILUSTRACIÓN

de la

Una broma

I

RAFEL, ¿què tornarás després des teatro?
li preguntá la dona.

—Ja t' he dit que no.—Contestá en Rafel mig enfadat.—En Pep y jo hem de corre tots es balls, y son vuit o nou ¿es vê, Pep?

—Tu manes.—Digué l' amic amb riayeta de pererós.—Jo som un xot de cordeta y vaig aont me duen.

—No 't facis el *santo de guixi*, Pepet. Mos coneixem fa estona.

—Ala, Pep;—suplicá la jove casada.—A sa sortida des Teatro, cadahú a ca-seua. Rafelet, escolta es teu amic.

—Vaja, dona; no siguis cursi, ni 't facis sa beneita. T' he dit que no, y me pareix que ja 'm coneixes. Queda resolt.

—Oh, sí. Paraula de rei.

—Sí, senyora. Paraula de rei, y ja n' hem parlat massa.

Y sense donar temps a qu' en Pep se despedís de na Carme, en Rafel feia rebatre la porta de l' escala y la conversa romangué interrompuda.

An el carrer en Pep va dir:

—Al manco quant jo hi som, fe 'l favor de tenir més modos.

—Com si no hi fossis. Tu ets de casa.

—Idò, bono. Te faig a sebre que no ets aguantador. Dònes millors que na Carme no 'n trobaríes.....

—Això sí qu' es vê.

—.... ni més amables, ni més educades.....

—Un poc fadenca.

—.... ni més bona mossa, ni més maca.....

—Fuig, homo, fuig. Ets uys et fan dos.

—Te dic qu' a Ciutat no n' hi ha una dotzena.....

—No digas tonteries. ¿Que n' estás enamorat?

—No siguis loco.

—T' ho pregunt perque sols els enamorats son capassos de veure lo blanc negre.

—¿Tu que no n' estás?

—¿Què dius? ¿Després de tres anys de jóu?

—No ho entenc

—Idò, casèt.

II

A la sortida del Teatro, en Pep feu unes quantes reflexions higièniques-socials sobre el dormir y les conseqüències del no-dormir.

Pero en Rafel les escoltá com si li conta-sen una rondaya de fer riure. A dins la quietut de Ciutat pareixien més fortes les riallasses d' en Rafel, an-e qui ja coneixien totes les foscors dels carrers ciutadans.

Tot quant li diguessin, era ben inútil. Ell tenia el presentiment de qu' aquell vespre s' havia de divertir d' allò més.

—Pep, no siguis gandul. Tu dormirías sempre. Ets una marmota. Ala, entra y obri bé ets uys. Mira; ja m' ho dirás si veus sa máscara de dissapte.

Y se tiraren dins aquell embuy d' homos y dones, aont no se senten més que giscos y tonteries y aont no es veuen més que mans nervioses que cerquen qualche cosa.

A les dues voltes, en Pep, cansat ja de que li trapitjassin l' ull de poll y oiat de les beneitures qu' es repeteixen, com les notes d' una pessa d' *organillo*, sortí del saló emboirat y s' en aná a seure an el café aont demaná un' horxata.

En Rafel ja estava embolicat amb una máscara. Allá a un recó mig fosc, en Pep el destriá y tot d' una compregué qu' el seu amic estava vertaderament intrigat y pendent de la voluntat d' aquella dona. Aquell atlot no tenia remei! Y tant guapa qu' era na Carme! Y es quedá pensant, els ulls fixos an el cel-ra: sense veure res.

D' allá el tregué la veu emocionada d' en Rafel que botava com un nin amb una jugueta nova. Y la mostrava, a la jugueta: un ventay modernista preciós. L' obrí, el tancá y el s' amagá a dins la butxaca.

—Pepet, no ho vulguis sebre. Es estada

una delícia. No m' aguant. *Me he derretido.* Es sa dona més divina de Mallorca. Estic loco. Necessit refrescarme els sentits.

Y, passant per davant del saló de ball aont ja no hi cabia un' aguya, cridá despreciatiu:

—Tot això ja es una porqueria indecent.

An es carrer:

—Et vols explicâ?—digué en Pep.

—Molt senzill: una dona jove, guapíssima.

—Qui es?

—Encara no ho sé.

—Com dius guapíssima.

—Ho es. D' una labia que faria torná loco as més sant. D' unes formes! Pepet, aguantem. (*Y fe com qui caure marejat.*) Allò no té rival.

Y comensá a passar llista a les belleses de la Venus de Milo y tot ho trobá poc y bunyol al costat de la seva máscara. Y en Rafel afegí:

—Y com es mármol, eh? més qu' es mármol.

—Que s' ha deixat.....?

—Ui, Pepet, no ho vulguis sebre.

—Idò, digas qu' has somniat. No hi ha cap atlotat decent que permeti..... y ses altres..... ni es cotó. ¿Què no ho saps?

—Idò perque ho sé. Com jo estic segur de que no he somniat..... te dic que deu essé un capritxo. No res; demá mos treurem es gat des sac. An es diari hi haurá un anunci fent a sebre que s' ha perdut un ventay modernista pes carrer de Sant Nicolau y se suplica an es qui l' haji trobat qu' el dugui a tal part.

Y, aferrant-lo p' es coll, afegí:

—Demá, demá. Ni sa grossa de Madrit. Ni sa d' es concurs de belleses. Perque te dic que tot ella es una perfecció. Mai, mai, m' havia passat semblant cosa. Vaja; tenc por de tornarme loco, loco, loco.

III

Na Carme y en Rafel havien dinat sense dir un mot. Tots dos pareixien no voler conversa; y en Rafel li agraiá a sa dona aquell acert o aquella atenció.

A ses darrerías, quant la criada ja dinava a la cuina, na Carme amb veu petita digué:

—Qu' em voldries fê un favô, Rafel.

—Lo que vulguis;—contestá 'l jove molt amable, content ja de qu' ella li parlás.

Y, després d' una estoneta y sense aixecar els ulls del plat, aont amb el ganivet feia destrossa d' un aubercoc confitat, afegí:

—Ahí vespre vaig perdre es ventay de

na Roseta, y voldria posá un anunci an es diari.

En Rafel quedá de pedra: obrí uns uys com uns salers. Després bota de la cadira y surt del menjador.

Na Carme no s' atreví a mourerse de tot d' una. Coneixia les rareses d' en Rafel y no sabia per quin cantó ho agafaria.

Per fi s' aixecá y corregué cap an el seu homo que ja sortia del tocador.

—Quin *tropis* volias donaran es qui et tornás es ventay?—preguntá en Rafel amb falsa seriedat.

—Una aferrada p' es coll;—contestá na Carme mig-riguent.

—Idò, a dins es tocadô el tens.

Y na Carme l' hi tirá els brassos an el coll y amb veu dolcíssima li pregá:

—Repetim lo que ahí vespre 'm digueres.

IV

Tot d' una qu' en Pep vegé en Rafel an es café, li preguntá:

—Qu' has sabut res?

—Sí.

—Jo no he vist s' anunci.

—Y jo sí.

—Aont has duit es ventay?

—An es tocadô de sa meua dona.

En Pep el se mirá estorat; després feu contra la seua costum, un clau ben fort, y, per ultim, esclatá amb una riaya renouera, que fê girá a tots els concurrents.

En Rafel no va dir res. No feia més que posar terrossos de sucre an ef café, qu' ordinariament prenía molt amarg.

Al cap d' una estona en Pep digué baix una de les tantes consideracions que feia:

—Vaja! Na Carme es una gran dona.

—Lo qu' ha fet es vulgarot;—afegí en Rafel un poc desdenyós.

—Tampoc ara es una..... Venus de Milo?

Y al cap d' un poc afegí en Pep:

—Lo qu' es s' ilusió!

—Es es tot;—replicá en Rafel y tirá a l' aire la primera glopada de fum del puro encès.

J. TORRENDELL.

Carnaval

Avuy es el gran día, lo jorn de Carnestoltes.
Veníu amb mí á la plassa, veureu donà mil voltes
als desfressats que hi bullen; veureu lo que jo hi veig:
alegres mascarades recorren el passeig
cridant, riguent, sens ordre, moguent algaravía,
que la cordura es loca pues ho permet tal día.

Veniu, veureu un quadro difícil de pintà;
té tant de deplorable qu' es resisteix la ma.
Veníu, veureu l'escena d' efecte inmens, fantástic:
á lloure instints malèfics, consumacions sens cástic,
passions desenfrenades, sens trava tot desitx:
¡mitx mon tornantse loco, riguent de s' altre mitx...!

Devall de les caretes que tapa la llustrina
les cares descompostes ma pensa hi endevina,
calroses, febrosenques, banyades de suô...;
se sent de carn humana l' insoportable olô.

Recorda aquest desvari les narracions farestes
que mos ne fa l' Història de les romanes festes:
mil joves engaumides, cobertes amb afany
de polvos y pintures, per fer més ver l' engany
concorren á la festa, l' inmensa y carnal fira.

Mirau la nuvolada de pols que s' hi respira
que rossegant aixequen les coues d' els vestits
y fa qu' els llums se vegem per graus esmortuhits.

Baix d' eixa nuvolada qui la clarô enterbola,
dins eix ambient mefític qu' aufega y estrangola,
fins a quedarse afònics de riure y de cridà
trafeguen ufanosos els tísics de demá.

Faltant an els preceptes de tota compostura
los joves fòra còrda y els de l' etat madura;
aquí que s' atropellen, un altre allá qu' empeny
y tots que van y venen, de tot perdut el seny.

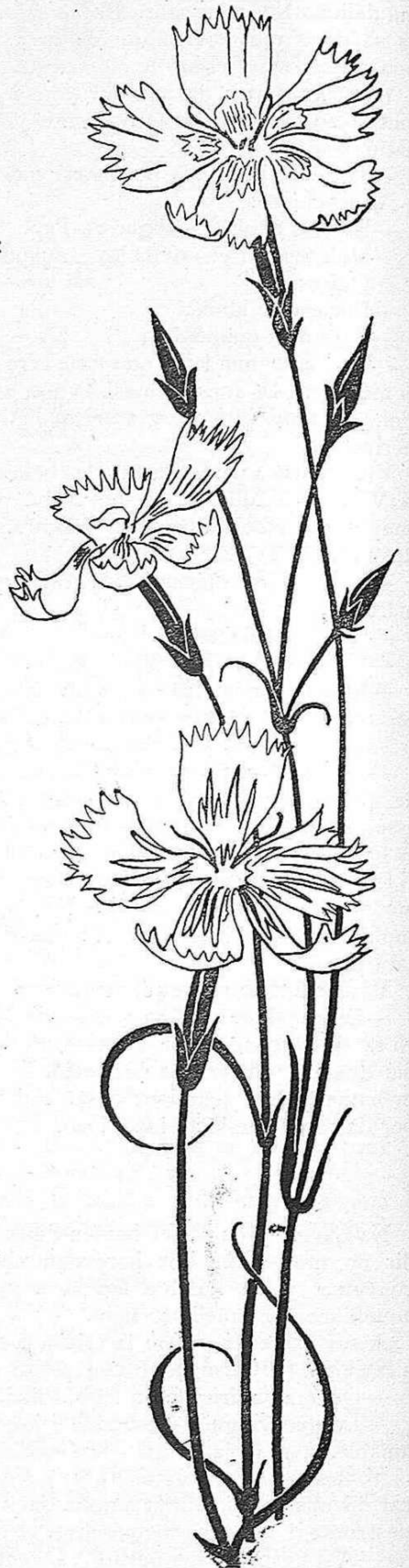
Miraulos mitx borratxos; frenètics p' el bullici,
sens reparar les traves s' enfons n dins el vici.

Repugna l' espectacle, hont reina sols el mal
y al pensament desperta records de Bacanal,
¿Sentiu tot el barullo, la falta d' armonía?
¿vos fer á les orelles un crit de flastomía,
com si un moment obrissen les portes de l' Infèrn?

.....
¡Aquest es l' *homo sapiens*, imatge de l' Etern!

E. OLIVER.

Febrer de 1902.

Crònica il·lustrada

FUNCIÓ DE BENEFICENCIA

EL dijòus jardê á l' *Asistencia Palmesana* se celebrá una funció de beneficencia p' els socios inútils, malalts y pobres d' aquesta societat. Fou un éxit complet el qui obtingueren les senyoretas organitzadores de la funció. El

Asistencia Palmesana. Comissió de senyoretas.

producte d' els billets despatxats per dites senyoretas va arribâ a una cantitat respectable qui servirâ per socorre miseries y aminvâ tristeses.

La gran sala es dia de la funció era petita per contenir l' inmens públic d' invitats, agotantse an els primers moments tots els billets. Molts tornaven regalarlos á les senyore-

Fot. Durán.

tes qui els-e posaren altre pic, a sa venta fent creixe així els fondos p' els pobres.

A cinquanta y tantes pujava el número d' atletes qui varen emprendre tan simpática feyna que fou coronada per un èxit inmillorable.

Pres a les mateixes taules d' el teatret de dita societat publicam un grupo de tan simpátiques senyoretas qui cada una d' elles uneix a les qualitats envidiables de bellesa propi, un' altre casta més apreciable de bellesa: la de sentiments.

En dita vetlada alguns aficionats cantaren pessas de música, sa cátedra de declamació representá una comedieta y un grupo de senyoretas formaren una banda de guitarres y bandurries. Tots foren fortament aplaudits.

A altre lloc publicam la poesia que l' hermós motiu de dita festa inspirá al nostre redactô y amic Emili Oliver, que fou improvisada per dita vetlada y en quines estrofes dedica frasses de mercés al afany de les joves que hi prengueren part.

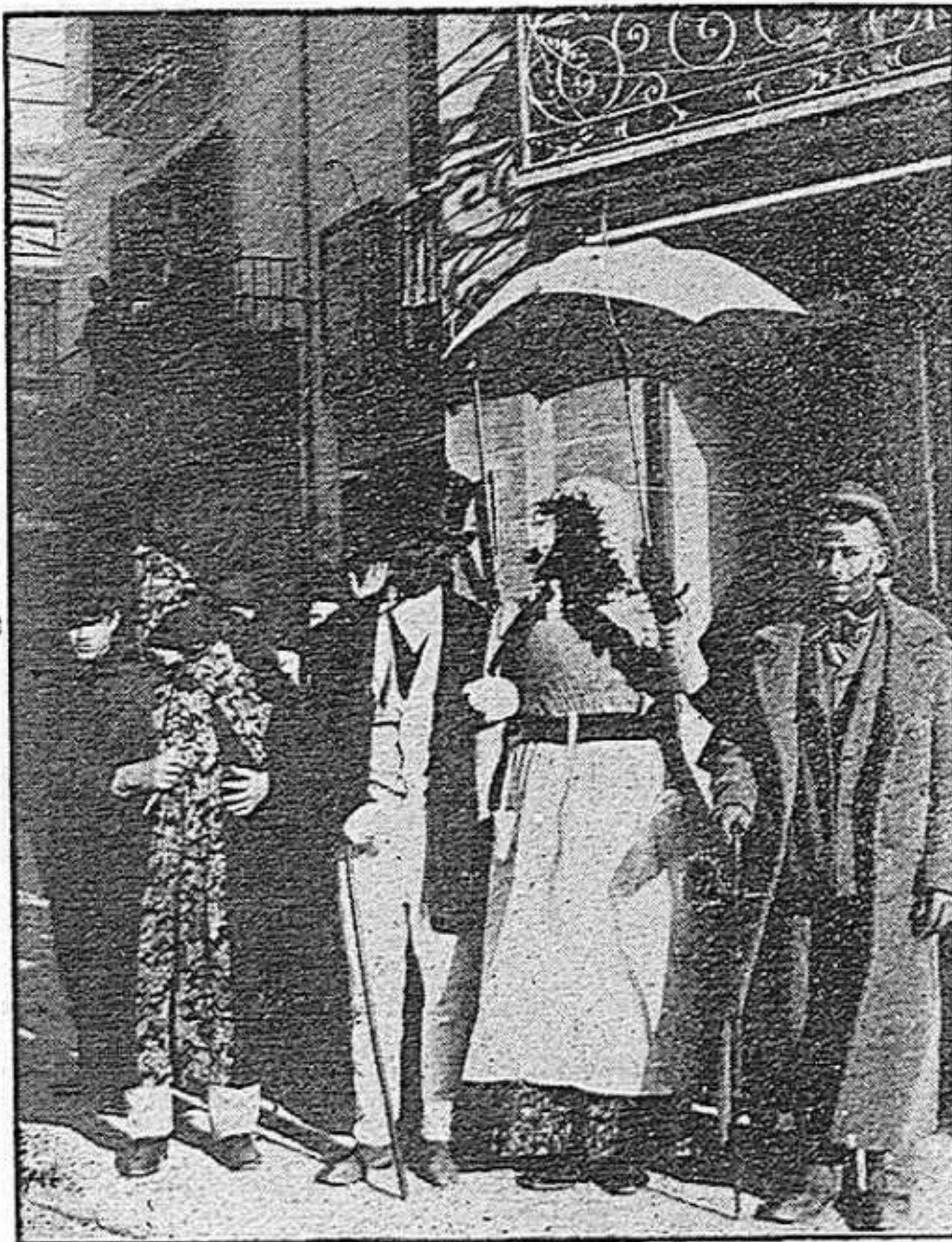
**

EL CARNAVAL A PALMA

¡Qui no ha escrit un article de carnaval! No hei ha cap aprenent d' escriptor, cap aficionat á ses lletres qu' els primers articles no estiguen dedicats en el Ram, a sa Primavera, al amor ó an es Carnaval.

Amb aquest antecedent resulta perillós emprendre sa tasca de parlà d' es Carnaval. A la forsa té un que caure en qualque vulgaritat o prende qualque argument agotat de tant de sucarlo.

Hei ha un refrán castellá qui diu *Todo es según el color del cristal con que se mira* y això escau de primera an es carnaval. Hei ha gent qu' el considera com sa festa més alegre y més franca de totes, ahont les bromes son veritats, al revés de tot lo que mos diuen durant tot l' any en que fan pas-

Ins. Fernandez.

Els que se deverteixen.

sar per veritats ses iufinites bromes que mos donen: an el poble, els politics; el fills an els pares, y ses atletes an els enamorats, y aquesta transformació es debuda an el podê de sa careta de cartó, de tela y de fil de ferro, que de tot ja s' en fan.

Per aquests els derrers dies tenen un encant misteriós; en cada máscara hei creuen veure un profeta modern qu' amolla amb veu de cap de nás, tot un *folio* de veritats com un temple.

Altres heu miren p' es costat melodramatic y hei veuen entre es maruell de máscara-

res y gent, tot un mon de tristesa, qui riu, demostrant una alegria que no té, amagant baix d' es desfrés sa miseria humana, es un esfors qu' anyalment fá s' humanitat per riure uns quants dies folgant y dansant, però més qu' espnsió d' un esperit goijós sembla talmant ses contorsions d' una dansa macabra.

N' hi ha d' altres qui prenen ses festes de Carnestoltes per lo positiu;

per ells cada máscara es una bellesa y van locos darrera ella imaginant baix de cada plec d' el desfrés unes curves admirables y un cutis de vellut. Aquestes suposicions pot pensarse que generalment surten falses y tot al revés.

També s' en troba de gent qu' es deverteix o que fá com qui devertirse. N' he vist d' aquests qui surten d' un ball diguent qu' han tengut tantes aventures, y no s' han mogut d' un recó, tot sols, com un cá... quant está tot sol.

* *

Enguany podem dí qu' el carnaval ha estat animat, advertint emperò qu' en el desfile de carruatjes, qu' eran numerosos, heí havia molt poques máscarses, no disminuint per aixó la lluyta de serpentines entre la jovenèa qu' en còtxos ó montats a cavall anaven en el desfile, y ses atletes qu' omplien renoueres els balcons y miradors d' el Born y Mercat.

Resultaven d' un atecte hermosíssim els bies del passeig qui romanien cuberts d' un sens tí de cintes de colors, semblant ses branques, braços estirats d' arlequins agegantats.

Els vespres, p' el passeig d' es Born era difícil transitarhi, tanta era la gentada. Allá també se daven vertaderes batalles de *confetti*. Tots quants en sortien anaven cuberts de paperines de colors, y demunt el pis d' e passeig quedava una bona capa de paperines.

Vist d' enfora es Born, semblava talmant qu' es calava foc, tanta era sa nuvolada de pols qui d' ell sortia.

* *

Sempre sol darse qualche brome pesada. Entre volta y altre vaig cohí las sigüents que 's daren en mitx d' es Born.

Una máscara de *manola* a un jove molt després.

— Escolta Teniet. ¿Ja t' has disgustat amb na Maria? ¿Que no, dius? Ido encara de segú no fa un mes que la festetjas.

— ¿Perque, máscara?

— Homo y ¡tu no heu sabs! Cap atlot t' ha pogut durà més d' una mesada. Quant tú els-e demanes una

Fragment del desfile

Ins. de M. Mouton.

Desfressats rars

I. s. Fernàndez.

en aquest gran aplech qui fas de veus volanderes s' hi veu retratada s' imbecilitat humana. Som un filosof, un psicòleg d' el poble.

**

Una pagesa rústica á un senyoretxo:

—Don Felipet, ¿encara se preocupa tant d' es menjà; diuen que té tantes aficions á sa cuyna; sempre l' hei troben pipelletjant.

—¡Oh, sí! tenc una locura p' es bons aguiats.

—¡Y també per ses cuyneres!

**

Fracment del desfile

Ins. Saturras.

Un homo vestit d' autaus á un qui va vestit de senyora amb roba interior.

—Mireu com tothom riu quant mos veu; ja t' ho havia dit qu' obtendriem un èxit.

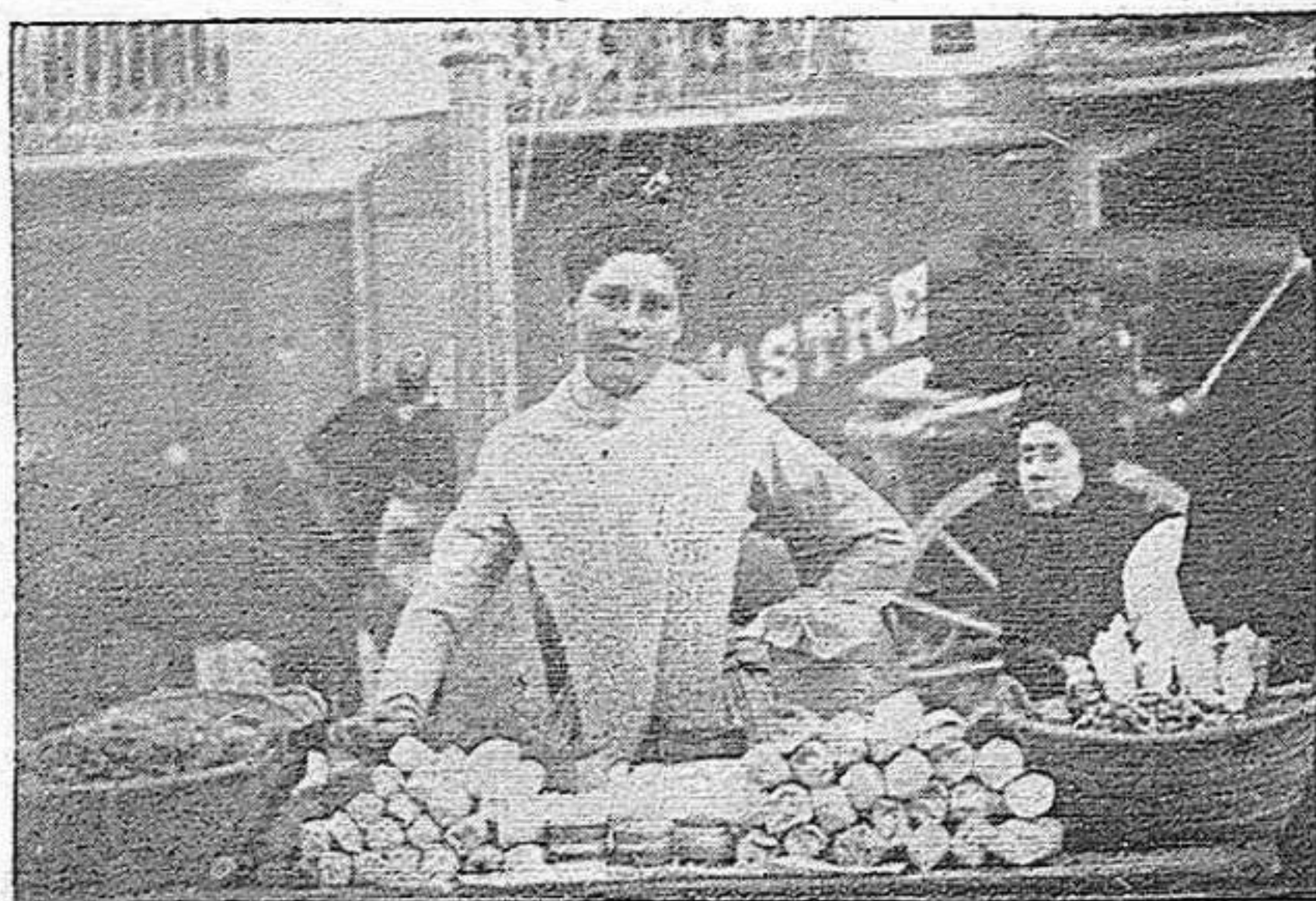
**

Els venedors de *confetti* y serpentes han vengut a reemplaçar als confiters.

En tot el Born eren innumerables els punts de venta de paperines. An es present número acompanyam una fotografia d' una venedora qu' al mateix temps que venia serpentes y *confetti* desp txava també castanyes y dátils per passà el temps els qui volien descansar de ses fatigues de llansar paperets.

**

D' entre els desfressats, els qu' encare atrauen s' interés son els infants. El passat carnaval ne desfilaren uns quants que vertaderament cridaven l' atenció. D' aquests ninets podem donar an el lectò algunes fotografaries. Dues d' elles son d' un clonw qu' en una está beguent amb un alé interminable y a l' altre assegut fent sa riaya,

Venguent paperines.

Inst. M. Muntaner.

Il·lustració Mallorquina

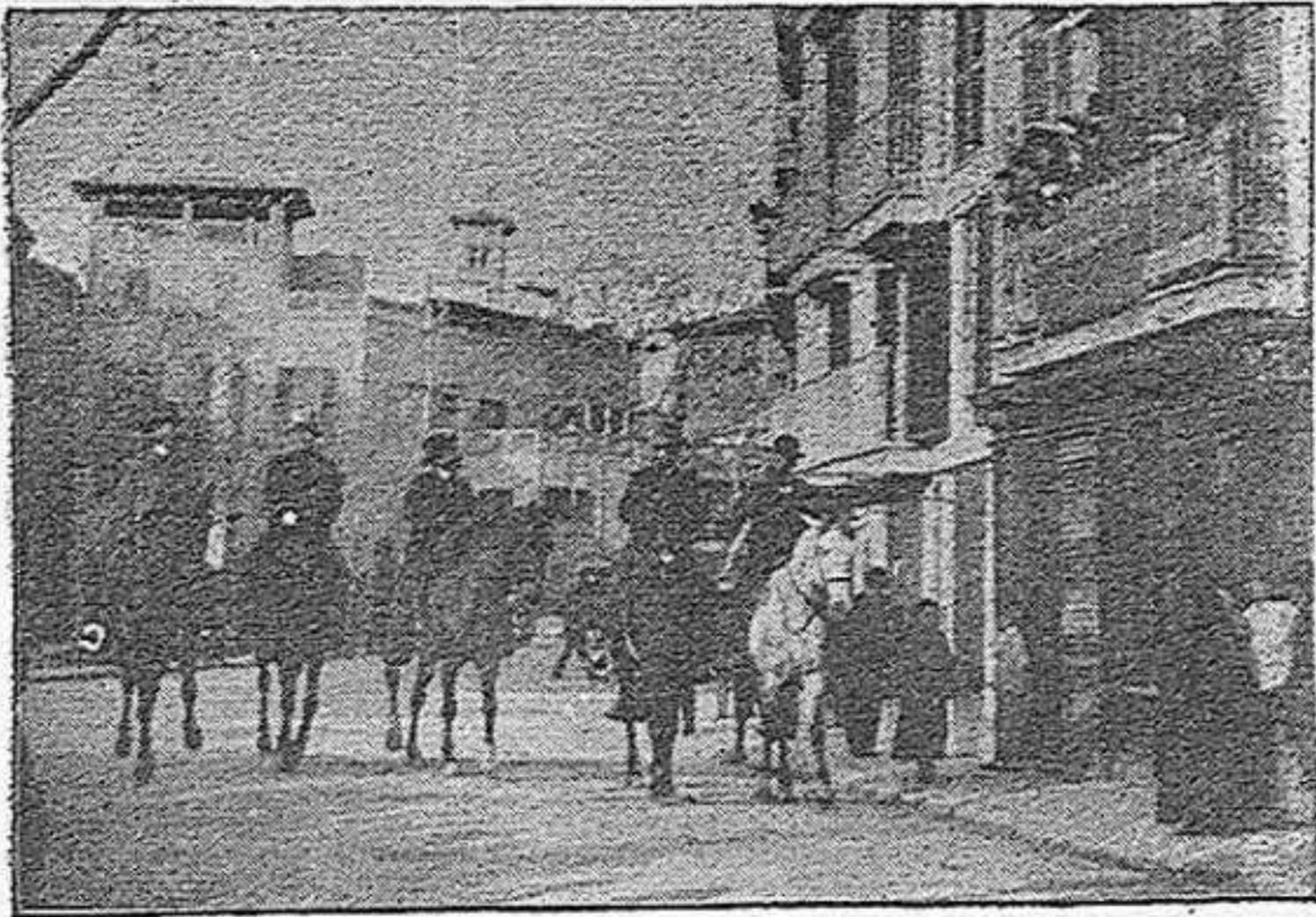
Lo que demostra lo desxòndit qu' es l' infant.

Altres dues son els grupos d' un soldat y una pagesa. A sa careta d' el soldadet está pintat s' estorament y sa rabieta d' els infantons, á vegades tant mala de sofocà, y sa pageseta, una nina d' uns tres anys qui sembla una dona de conexement consolant al petitó.

**

Uns d' els desfressos que més abunden son ses *manolas*, segurament per lo fácil d' endiumenjar y també per lo hermós que resulta.

Per Carnaval, una dona amb un mantó de Manila posat amb certa intenció, flors an el pit

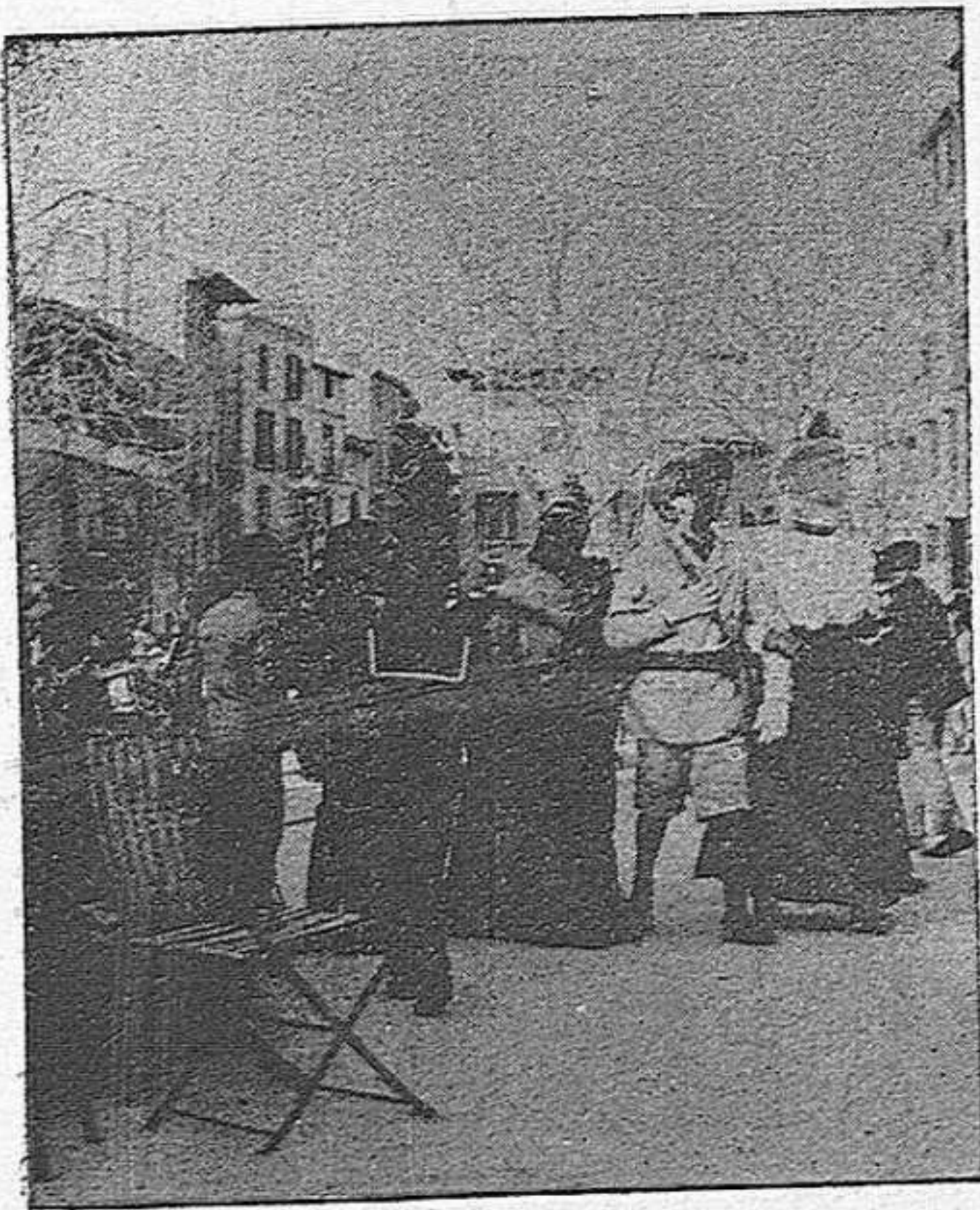
Fracment d' el desfile.

y un mocadô de seda an el cap es capás de trastornä an el més pintat y més enemic d' es carnaval.

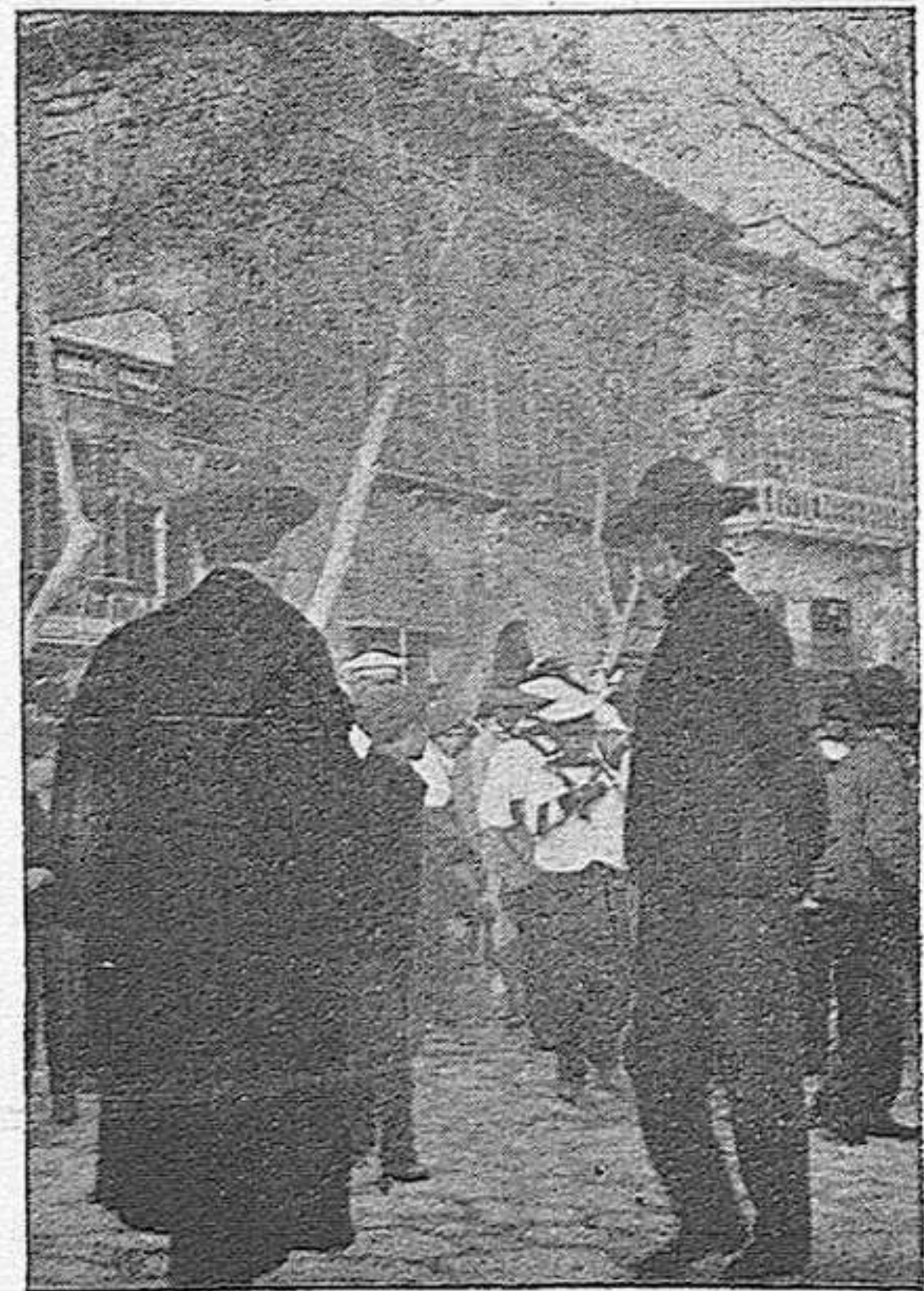
**

Y ara després d' aquests dies de llibertat, d' alegria, de renou, se deu havê de tornar a sa vida tranquila y recordâ les paraules de l' Iglesia: *Memento homo quia pulvis es et in pulverem reverteris.*

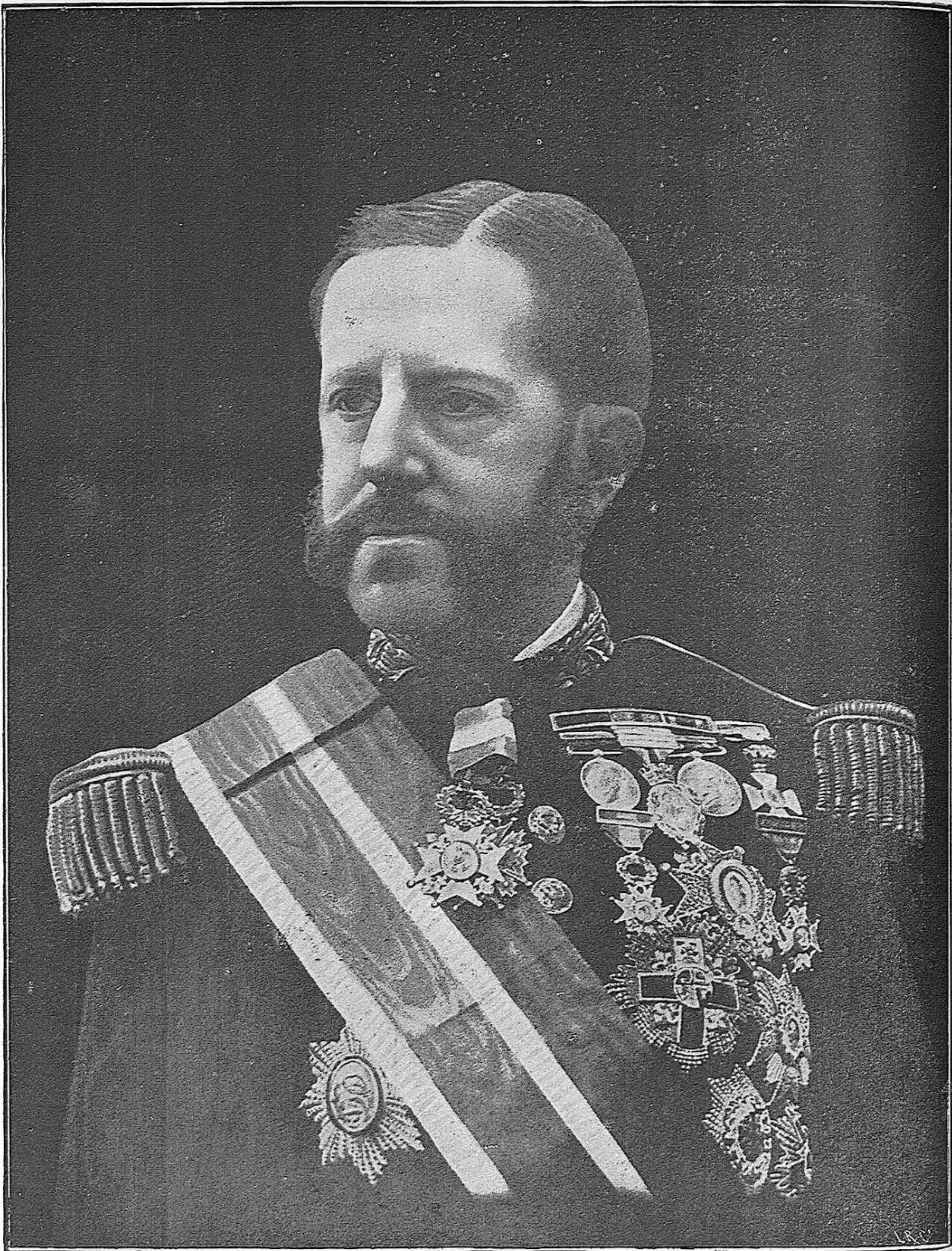

Inst. Vilitalonga.

Anant p'el Born.

Una estudiantina

GENERAL WEYLER

Don Eusebio Estades

SES MURADES

Al cap y á la tí Palma ha obtengut lo que amb tanta ansia desitjava.

Una Real Orde d' el general Weyler ordenant s' entrega p' el ram militar a s' Ajuntament, de ses murades d' aquesta ciutat, ha vengut á satisfê tots els afanys que per tomarles s' havia fet desde temps.

Uns d' els principals iniciadors fou l' enginyer jefe d' aquesta provincia, don Eusebio Estades, qui publicá una obra fortament alabada: *La ciudad de Palma*, la qui conté en ses seues págines lo que pot esser Palma de demá.

S' Ajuntament nostro l' any passat nombrá per unanimitat una comisió que va anà a Madrid per obtenir s' aprobació d' es plá d' ensanche y es derribo de ses murades. Lo primê s' obtingué casi tot d' una;

Don Antoni Planas

lo segon heu ha proclamat ara el nostro paisá, el general Weyler, an el qui tots els ciutad ns qui es preocupin d' el porvenir, ha d' alabar sa tasca qu' ha feta l' actual ministre de la Guerra.

Avuy LA ROQUETA se dóna per ditxosa poguent publicà es retrato d' en Weyler, es de don Eusebio Estades y es d' els senyors concejals qu' anaren á Madrid, pues á tots toca sa gloria d' haver alcançat aquesta millora per Palma.

Don Enric Lladó, don Antoni Planes, don Antoni Rosselló y don Lluís Martí son acreedors al aplauso de tots els palmesans. El primê per haver posat tota sa seua influencia d' amic del ministre de la Guerra y el darrer per esser el qui mes trafagá per Madrid, moderna Babilonia p' els qui necessiten de ses oficines públiques.

S' Ajuntament va volé agrahir an els qui principalment havien influït en poder tomà ses murades y dimecres passat sa casa de la vila aparegué illuminada y an el balcó principal, foren colocats els retratos de don Antoni Maura, qui conseguí sa desaparició de ses zones polèmiques, y del general Weyler qu' ha firmat ara es derribo.

Si abans de sortir el pròxim número han comensat ja ses obres de tomà ses murades per sa porta Pintada, com s' acordá, publicarem instantáneas que reproduesquen quant vagen caiguent ses primeres pedres d' els inútils murs.

* *

Viva Palma del Porvenir deia el cartell de gas de la Casa Consistorial y aquestes halagadores pa-

Don M. Enric Lladó.

raules feien imaginar hermosa imatge de lo que será sa nostra Ciutat fet es derribo de ses murades, ajuntant els arrabals que per tots costats mos rodetjen, amb Palma antiga, per medi d' amples carrès d' edificis modèns.

N' hi ha, no obstant, que diuen qu' el poble de Palma no s' ha entusiasmat com deuría. Vertaderament no ha estat una explosió d' entusiasma, pero més de mil persones han demostrat sa seua satisfacció, que son les que han estudiat y han comprés sa transcendencia des derribo. Ara, p' el número públic p' el que viuen una vida

sensa aspiracions, sols s'entusiasmen amb la Pepita Alcacer, amb sa companya d'infants ó amb s'homo de forsa.

**

Segons s'ha dit derreraament es derribo comensará d'aquí a dos mesos, per sa porta Pintada essent dirigits els trabays per Don Eusebio Estades.

X.

Don Antoni Rosselló y Cázador.

Don Lluís Martí

Caritat

A dins l'ample sala de casa molt rica
les cent lluminaries enceses están;
tot es alegría, respira tot festa,
tot diu qu' aquell vespre se dona un gran ball.

Hermoses carròsses defòra s'esperen
que surtin els amos quant cabi el sirau
y allá, dins la sala, la vista enlluernen
alhaques qui brillen, vestits elegants...

Tot lujo y grandesa, confort y opulenci;
senyors qui vesteixen smoking o frac
y joves esveltes qui 's mostren gojoses
sos trajos llueixen amb gran magestat.

Alegre tonada comensa l'orquestra
les dames passetjen del bras d'els galants
y al sò qu'els-e senya, marcant els compassos
tots ballen y volten y venen y van.

Alluny de tristeses, alluny de misèries
¡qué alegre es la vida, qué bell es gosá..!

Però no es tot gloria, no es tot alegria,
que hi ha rics y pobres y el mon es molt gran,

Tornant la mirada veureu les misèries
qu'el còr aborronen, omplintlo d'esglai.

Per entre les branques desnúes y seques
siulant amb tristesa gemega el mestral;

la néu an els vidres amb furia apedrega
cobrintse la terra de fret mantell b anc.

Se rompen els núvols y amb brill qu'enlluerna
el cè ilumi-nen les vergues de llamp.

El trò romp amb forsa y a dins les muntanyes
amb l'èco retrona y es pèrt en l'espay.

A dins pobre estancia d'honrada familia
té lloc una escena de dol y de plant:
claretja la cambra fredosa y homida
la llum insegura de débil fanal.

El cap de la casa, qu'a dins son ofici
es un d'els més hàbils. faner manestral
temps fa ja que tresca tallers y botigas
y en lloc, fa dos mesos, li donen trabay

Son pare no guanya; un vell paralitic ..
¡un pobre marino qui té els cabells blanc-!
Quant ell navegaba, li deya, mes ara. ...
d'aquella cadira no 's mou fa dos anys.

Dos nins, ¡pobres àngels! qui desde mitx dia
tots sols s'agombòlen y enganen la fam
se miren amb pena; comprenen y callen:
¡Mitx pa que hi havia ja s'es acabat..!

Sa mare els contempla y plora en silenci
resant mentres dona son pit a un infant
¡Déu méu qu'es de trista la vida d'el pobre,
qué amarga y qué trista, la pena qué gran!

Il·lustració Mallorquina

Però mentres visquen los cors qui bateguen
al crit hermosíssim de la Caritat
s' aixuguen les llàgrimes, per tristes que sien,
se du l'alegría dins tots els fogars.

Això es vostra tasca, donzelles garrides,
per durla a son terma vos heu desvelat.
Ben hajen els angels qui están a la tèrra
y al pòbre mitiguen sos dols y sos plants.

En nom de los pobres qui trists s' afligeixen
en nom de la casa qu' anit heu honrat
vuy darvos les gracies: mil gracies a totes
per vostre bella obra, per vostros afanys.

El Déu de Justicia vos ho tindrà en compta
!Mil gracies, minyones, que Déu vos ho pag...!

E. O.

Dijòus dia 6 de Febrer de 1902.

Pregaria amorosa

Á UNA POETISA CATALANA

Si un jorn ab plahent ansia peregrinant anava
per dins un bosch ombrívol del mon de l' amor pur,
al cel preg que m' envihi la dolça benhaurança
de que 'l camí 'm senyali la poderosa llum.

Després, quant venga l' hora, que veig ja senyalada
á extingir de ma vida los últims raigs de sol,
á Deu preg per sa gracia; mes, també 'l cor demana
que siguen tes paraules los meus postrers consols.

A. GARCÍA ROVER.

4 Febrer 1902.

Noves

Els nostros retjidôs, alguns d' ells al
manco, ja que no tots poden y saben ferho,
han emprés amb una decisió que may se-
brem alabar bastant una nova creuada en-
vers d'es vertadê bon camí.

Mos referim an es fet *inaudit* d' haver
comensat a expressarse en mallorquí a ses
sessions de s' Ajuntament.

¡Bona polsagada haurá mogut aquest *atre-
viment* per allá dalt, vejent qu' a un acte pú-
blic no se parla amb sa llengo qu' ells em-
pren (perque no 'n saben d' altre), y se
deixa s' idioma oficial per una parla qu'ells
no entenen! Protesta *que te crió* tot d'una,
en forma de telegrama an es Governadô,
diguentli que prohibís qu' a un acte públic
com es aquell se parlás altre llengo que no
fos s' oficial.

Idò perque es un acte públic es per lo
qu' heu trobam fora de rahó; perque hi assis-

teix el poble a les sessions per enterarse del
compta que li donen els séus representants,
d' els interessos de tots, qu' els hi ha con-
fiat. Y just es qu' es fassen entendre d' es
qui els ha de prendre compta.

Y llavò que no tots els concejals tenen
tanta facilidad per sostení una discussió en
forastê com en sa llengo qu' han parlat tota
sa vida, desde petits.

Vet aquí molts d' assumtos interessants
p' es vecindari y moltes millores qui no 's
podrien dû a terma, perque es ciudadá qui
els-e havia d' iniciâ en es Consistòri y de-
fensarles amb sa séua energia, no pot ferho
si heu ha de fê en castellá, perque no 'n sap.

Y això no es cap pecat. Més pecat es ca-
llâ com un mort, per aquest motiu, y no es-
posâ cap idèa ni cap iniciativa, ni introduí
cap millora que podria beneficiâ al séu po-
ble, sa seua regió, qui l' elegí aposta perque
vigilás p' el seu benestâ.

**

El senyô Llopis, retgidô forastê d' es nos-
tro Ajuntament y catedrático de s' Institut a
sa sesió de dia 13 d' aquest mes, doná una
llissó d' Historia an els demés retgidors ma-
llorquins que los deixá estorats.

Sa rapides y facilitat en que s' explicava
aquell homonet donava ganes de dirli: *Bien,
muy bien, basta; pase V. á la otra. La cua-
renta y tres.....*

**

Agrahim á *La Protectora* y an es *Colegit
Médic* ses invitacions que mos han enviades.

**

An el pròxim número la portada será ori-
ginal d' en Rafel Llinás y publicarem entre
altres originals una poesia del inspirat poeta
Costa y Llobera y un article d' en Rafel Ba-
llester.

També completarem els retratos d' els
qu' han contribuït an es derribo de ses mu-
rades.

**

Estam preparant un número dedicat an el
pintor catalá senyor Mir an el que publica-
rem el seu retrato, original d' el notable pin-
tor senyô Casas, y ademés reproduccions
de quadros d' en Mir que retraten panora-
mes de sa nostra terra.

Passatemp

GEROGLIFIC

NS

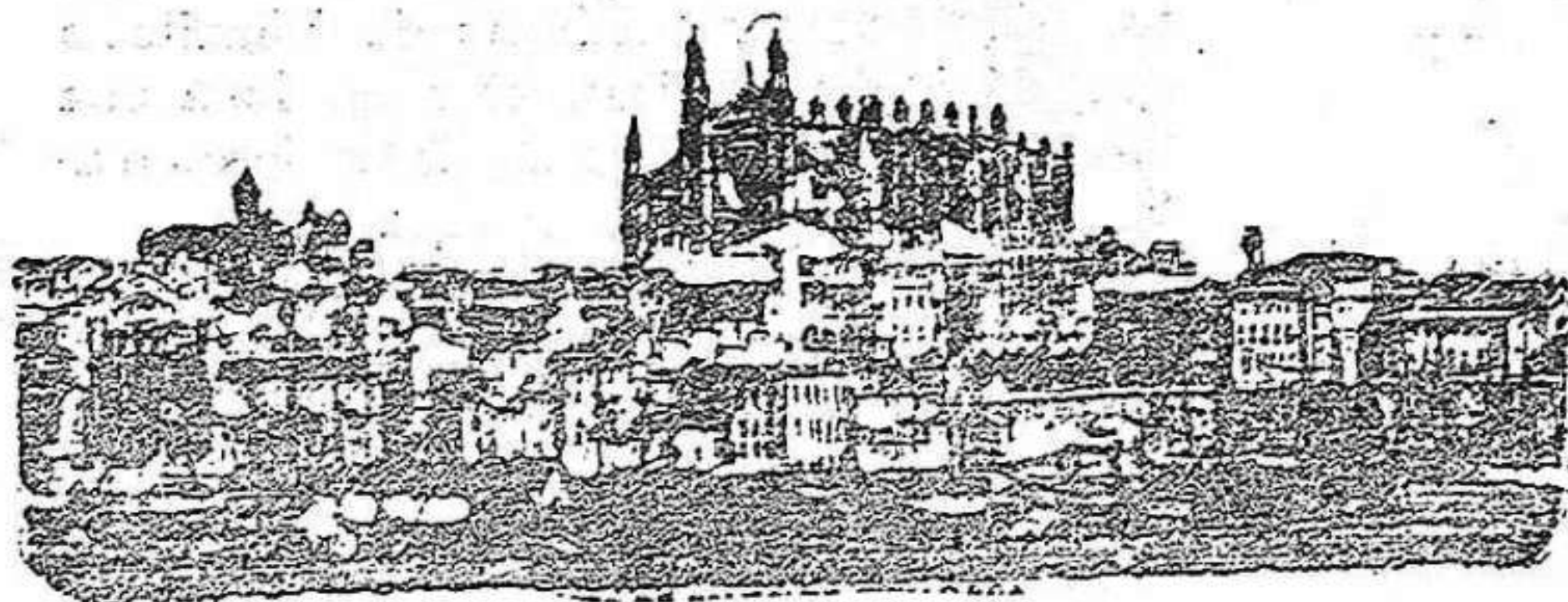

NA

N

Send

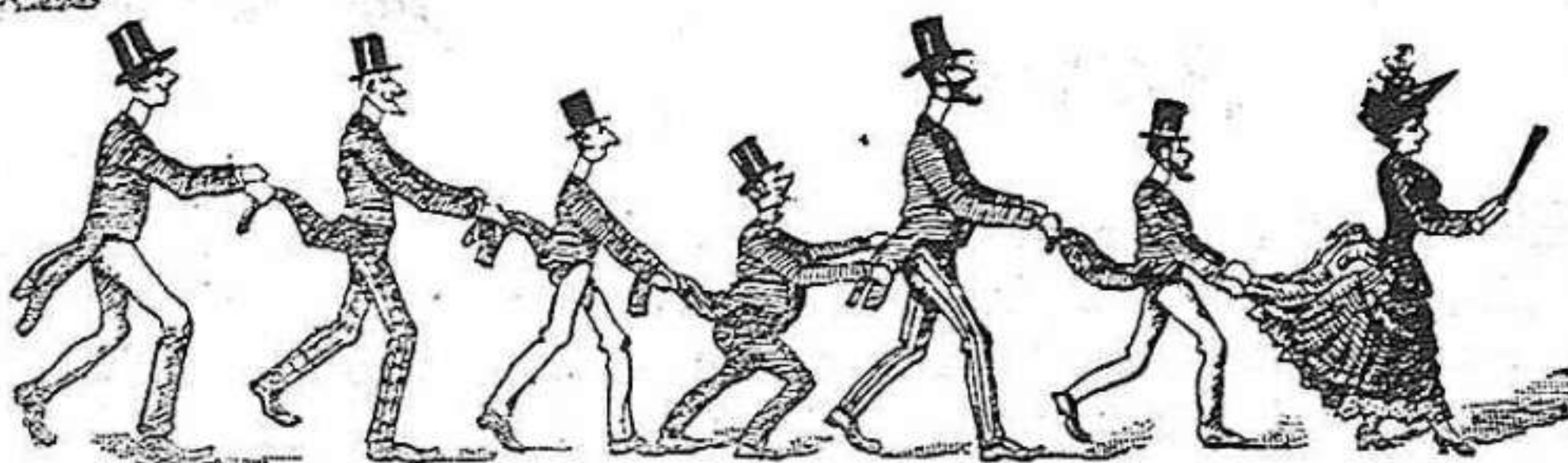

TO

ses atletes
guapes

TES

Quant
quant

J. RAMOP.

ENDEVINAYA

Qu' es allò que Deu no heu té
ni heu ha'tengut, ni heu tendrà;
a dins ses brases está,
p' en mitx de s' aigo també
y s' homo heu té a dins sa má?

Sa solució an es número qui vé.

Solució an es Jeroglific de dissapte passat: ¿Com la mitat de dotze es igual a set?

Solució a s'endevinaya: Partint per la mitat ab una retxa es número dotze en cifres romanes

—X-I-I—

Solució a ses fruytes de consonants:

A Palma sa carn va massa cara.
D' el Ser Etern, l' efect, Clement,
sempre sempre seré creent.
Rics y rics, inimics.
S'homo sols vol molt d'or
Tu dus un surtú d'un rus.

Sumari:

TEXTE:

Una broma, per J. Torrendell.
 Carnaval, (poesia) per E. Oliver.
 Cronica ilustrada, per X.
 Caritat, (poesia) per E. O.
 Pregaria amorosa, (poesia) per A. Garcia
 Rover.
 Noves y passatemps.

GRAVATS:

Portada, per A. Gelabert.

CRONICA ILUSTRADA:—Asistencia Palmesana
 Comissió de senyorettes.—El Carnaval á
 Palma.—Els qui se deverteixen; Frac-
 ment del desfile; Desfressats raras; Frac-
 ment del desfile; Venen paperines; Frac-
 ment del desfile; Anant p'el Born; Una
 estudiantina. — General Weyler; Don
 Eusebio Estades; Don Antoni Planes;
 Don M. Enric Lladó; Don Antoni Rosse-
 iló y Cazador; Don Lluís Martí.

Alegoria de Carnaval, per R. Llinás.

¡Calsats de Moda!

ESMERADA CONFECCIÓ

Sabateria RATIER

Carrè de sa Cadena, 1 y 3

Venta de tabacs y efectes timbrats

ROCA Y VADELL

Sant Domingo, 44-2.

Agents per Balears de ses més importants
 Companyies de Seguros Unión de Londres
 (ram de vida), Sun Fire (incendis), Zudrich
 (contra els accidents), Lloyd Malagueño
 (maritims). Pólizes inmillorables. Inmediat
 arreglo y pago de sinestres.

Per més informes dirigir-se an els agents.

Panyeria y Sastreria

Vda. de J. Iglesias

→ Cererols, 10, 12 y 14 ←

GRAN MAGATZEM

DE

panyeria, sastreria, roba blanca y novedats

DE

Bartomeu Gumbau y Fiys, (S. en Cta.)

(Vulgo Toméu de Ca'ls Atlots)

Jaume II, núms. 83 a 91 y Cursach, 16 y 18

(DEVANT ES BANC D' ESPANYA)

TEMPORADA D' HIVERN

Gran surtit de Cheviots, Vicunyes y Es-
 tams per trajes de senyó última novedat.

Rica colecció de gèneros inglesos sa derre-
 ra creació per trajes y abrics de

◆ Senyora y Senyó ◆

Secció de roba blan-
 ca: De totes castes y
 amplaris y els tan
 acreditats gèneros de
 «Vich», fabricació es-
 pecial per la casa.

Generos de punt,
 catifes y confecció de
 roba blanca.

Sastreria especial per Senyora

Sastreria per Militars y Sacerdots

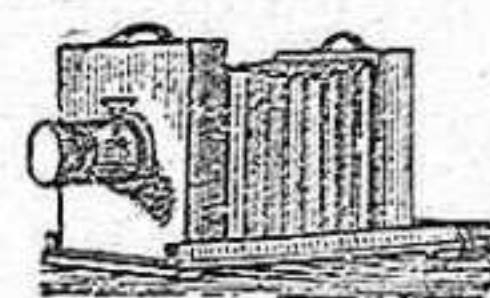
ORNAMENTS SAGRATS, ESTATUARIA Y ORFEBRERIA RELIGIOSA

No equivocar-se: **Toméu de ca'ls Atlots**

Carrè de Jaume II (Bastaixos)

Secció de Senyores:
 Gran surtits Matala-
 ses, panyos obrats,
 panyos de Sedán, fa-
 bricació especial per
 Capes y Paletons.

Especialidad en ge-
 neros negres, obrats
 y llisos.

DROGUES

Productes químics,

Aparatos y Artículos de fotografía

◆ D' EN ◆

DOMINGO DURÁN

Especialitat en teles y tubos de colors al oli,
 pincells y brotxes, paletines, plaques y papers
 fotogràfics. Laboratori á disposició d'els afi-
 cionats. *Vistes de Mallorca.*

Carrè de Colón n.º 5 y Rastrillo n.º 10

PALMA DE MALLORCA

FOTOGRAFÍA MALLORQUINA

◆ D' EN ◆

PEP TRUYOL

Conquistadó, 28

Vistes de Mallorca per turistes
 tamany 13X18 y 18X24, vistas es-
 teroscópiques y targetes postals. —
 Trabays fotogràfics de tota casta.
 - Fotoplatino a prèus reduits.

Si tossiu,

prèniu

Amb constancia y decisió.

Ses pastilles **Rosselló**

Deposits: a ses Farmacies

Valenzuela y Obradó.

Relotgeria Espanyola d'en Miquel Girbent

Relotges d' or y plata, acer, nikel, dublé,
 d'aquells que may s'espnyen y sempre marxen bé,
 de paret, sobremesa, despertadós en gran
 amb unes tals campanes qu'els sorts despertarán.
 Per adobà relotges, no hi ha, parlant en plata,
 altre relotgeria, millor y mes barata.

RELOTGES DE TOTA CASTA-Carrè d'en Colón, 22

CARRÉ

de les

MONJES

Núm. 27

LA PRIMITIVA

AGENCIA DE TRANSPORTS

◆ D' EN ◆

JOSEP POMAR

CARRÉ

de les

MONJES

Núm. 27

S' admeten encàrrecs per tots els punts d' Espanya. Corresponsal á Barcelona senyors FRAU Y VILLAR,
 carrè de Cristina n.º 7 — A Madrid, Valencia, Sevilla, Alicante y Barcelona els transports se poden fer de do-
 micili a domicili.—Aquesta Agencia es sa mes antiga de Palma de Mallorca.

